

Sygn. akt V CSK 310/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa M. J.

przeciwko "R." Spółce z o.o. w W. oraz "V." Spółce z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej "R." Spółki z o.o.

w W.

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 4 listopada 2014 r., sygn. akt II Ca 1056/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

i zasądza od pozwanej "R." Spółki

z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz

powoda kwotę 1800, - (jeden tysiąc osiemset) złotych z tytułu

kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu oddalił powództwo M. J. przeciwko R. Sp. z o.o. w W. i V. Sp. z o.o. w W. o zapłatę zadośćuczynienia z tytułu nieszczęśliwego wypadku w budynku pozwanych. Oddalenie powództwa nastąpiło wskutek nie dowiedzenia spełnienia przesłanek z art. 415 i 516 k.c. oraz uzupełniająco art. 444 - 445 k.c. Po rozpoznaniu apelacji powoda Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 4 listopada 2014 r. zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji i zasądził od pozwanej R. Sp. z o.o. w W. kwoty 60 000 złotych z odsetkami, w pozostałej części powództwo oddalił i rozstrzygnął o kosztach postępowania. Uznał na podstawie ustalonego stanu faktycznego, że zaniechanie pozwanej Spółki, polegające na niezabezpieczeniu schodów na których zdarzył się wypadek, należało ocenić jako bezprawne i pozostające w normalnym związku przyczynowym ze szkodą doznaną przez powoda, a odpowiedzialność przypisał pozwanej na podstawie art. 444 - 445 k.c.

W skardze kasacyjnej pozwana zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 328 § 2 k.p.c. oraz przepisów prawa materialnego, tj. art. 361 § 1 oraz art. 355 § 1 k.c. przez ich błędną wykładnię; art. 415 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie w związku z błędną wykładnią art. 361 § 1 i art. 355 § 1 k.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia we wskazanej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o nieprzyjmowanie skargi, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwana odwołała się do oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Wskazała najpierw, jak się w orzecznictwie tłumaczy tę oczywistość i powołała trafnie stosowne postanowienia

Sądu Najwyższego. Jednakże ta wskazana ewidentność i niewątpliwość zarzutów stawianych zaskarżonemu orzeczeniu wcale nie została dowiedziona. Przeciwnie, podniesione argumenty wzmacniają tylko przekonanie o prawidłowości rozstrzygnięcia, co nie sprzeciwia się poczuciu strony pozwanej, która może się z tym nie zgadzać, uważając, że nie powinna ponosić przypisanej jej odpowiedzialności cywilnej. Należy zwrócić uwagę, że postępowanie kasacyjne ma charakter wyjątkowy, jest następstwem podniesienia zarzutów wobec prawomocnego orzeczenia sądowego i zarzuty te muszą być bardzo poważne, a w przypadku odwołania się do oczywistości skargi obiektywnie to wyrażać.

To nie ma miejsca w uzasadnieniu wniosku pozwanej. Kwestia braków w treści uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji tylko w szczególnej sytuacji może spełniać przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Tymczasem nie ulega wątpliwości, że w konkretnym wypadku uzasadnienie zawiera wszystkie elementy wymagane dla uzasadnienia orzeczenia przez art. 328 § 2 k.p.c. Oczekiwane przez skarżącą dalsze rozbudowanie argumentacji, nawet gdyby było pożądane, to nie wpłynęłoby na inne rozstrzygnięcie, niż zawarte w orzeczeniu. Dotyczy to w szczególności problemu związku przyczynowego między wypadkiem powoda a poniesioną przez niego szkodą. Jest to z reguły kwestia ocenna, jednak w świetle przytoczonych motywów nie można się dopatrzyć wad w rozumowaniu i logicznym wyciąganiu wniosków. Nie można się także dopatrzyć oczywistej zasadności skargi w postaci podważania przyjęcia przez Sąd niedochowania należytej staranności wymaganej od podmiotu zarządzającego miejscem, w którym nastąpił wypadek. Argumentacja zawarta we wniosku o przyjęcie skargi nie przekonuje, aby doszło do oczywistych takich uchybień w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które wskazywałyby, że nieprawidłowe jest przypisanie odpowiedzialności pozwanej. W uzasadnieniu tym szczegółowo i zgodnie także z zasadami doświadczenia życiowego zostały przedstawione obowiązki, jakie spoczywały na pozwanej, a których wypełnienie zapobiegłoby nieszczęśliwemu wypadkowi w tak uczęszczanym miejscu, jak w rozpoznawanej sprawie.

W tej sytuacji należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

